

ਅੱਯੂਬ ਦਾ ਉੱਤਰ

(ਭਾਗ 2)

24 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਇਕ ਅਣਉਚਿਤ ਬੁਰਾਈ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ “ਸੋਫਰ ਦੇ ਇਕ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਭਾਸ਼ਣ”¹ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਬਦਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ, ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਠੋਸ ਕਾਰਣ ਨਹੀਂ ਹੈ।²

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ”
(24:1-12)

¹ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਤੋਂ ਵੇਲੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਂਦੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਜਾਣੂ ਉਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ? ²ਲੋਕ ਹੱਦਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇੰਜੜਾਂ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰਦੇ ਹਨ। ³ਉਹ ਯਤੀਮਾਂ ਦਾ ਗਧਾ ਹੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵਿਧਵਾ ਦਾ ਬਲਦ ਗਹਿਣੇ ਰੱਖ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ⁴ਉਹ ਕੰਗਾਲਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹ ਤੋਂ ਹਟਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦੇਸ ਦੇ ਮਸਕੀਨ ਇਕੱਠੇ ਲੁਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ⁵ਵੇਖੋ, ਉਹ ਉਜਾੜ ਦੇ ਜੰਗਲੀ ਗਧਿਆਂ ਵਾਂਗੂ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਲਈ ਖਾਜਾ ਭਾਲਣ ਨੂੰ ਨਿੱਕਲਦੇ ਹਨ। ⁶ਉਹ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਚਾਰਾ ਵੱਢਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਦੇ ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ਼ ਦੀ ਰਹਿੰਦ ਖੁੰਧ ਚੁਗਦੇ ਹਨ। ⁷ਉਹ ਬਿਨਾ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਨੰਗੇ ਰਾਤ ਕੱਟਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਾਲੇ ਵਿੱਚ ਉੱਤੇ ਲੈਣ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ⁸ਉਹ ਪਹਾੜਾਂ ਦੀ ਵਰਖਾ ਨਾਲ ਭਿੱਜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਓਟ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਚਟਾਨ ਨਾਲ ਚਿੰਬੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ⁹ਉਹ ਯਤੀਮ ਨੂੰ ਛਾਤੀ ਤੋਂ ਧੂਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮਸਕੀਨ ਦਾ ਕੱਪੜਾ ਗਹਿਣੇ ਰੱਖ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ¹⁰ਸੋ ਉਹ ਬਿਨਾ ਬਸਤਰੋਂ ਨੰਗੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਭੁੱਖੇ ਉਹ ਭਰੀਆਂ ਚੁੱਕਦੇ ਹਨ। ¹¹ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਕੱਢਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੁਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅੰਗੂਰ ਪੀੜਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਆਪ ਤਿਹਾਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ¹²ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੋਕ ਹੂੰਗਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਫੱਟੜਾਂ ਦੀ ਜਾਨ ਦੁਹਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਦਾ ਗੰਭੀਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਆਇਤ 1. ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵੇਲੇ ਅਤੇ ਦਿਨ ਉਸ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਦੇ ਜਾਣੂ, ਅਰਥਾਤ, ਉਸ ਦੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਚੇਲੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੇ ਨਿਆਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ; ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕ ਜੀਵਨ ਭਰ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਸਲਾ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਸਨ ਕਿ ਸਾਰਾ ਨਿਆਂ ਇਸੇ ਜੀਵਨ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ “ਕਿਉਂ ਜੋ ਅਸਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਿਆਉਂ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪਰਗਟ

ਹੋਣਾ ਹੈ ਭਈ ਹਰੇਕ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਨੇ ਦੇਹੀ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਭਾਵੇਂ ਭਲਾ ਭਾਵੇਂ ਬੁਰਾ ਆਪੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਦਾ ਫਲ ਭੋਗੇ” (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:10)।

ਆਇਤ 2. ਲੋਕ ਹੱਦਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇੱਜ਼ਤਾਂ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਆਇਤ ਗਰੀਬਾਂ ਅਤੇ ਬੇਸਹਾਰਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦੁਸ਼ਟ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਰੈਬਰਟ ਐੱਲ. ਐਲਡਨ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, “ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਪਾਪ ਆਜ਼ੀਆਂ ਦੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਅੱਯੂਬ ਆਇਆ ਸੀ।”³

“ਹੱਦਾਂ” ਖੇਤਾਂ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਕੋਨੇ ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸੀਮਾ ਪੱਥਰ ਸਨ ਜੋ ਮਾਲਕੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਉਣ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ: “ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਨਾ ਸਰਕਾਓ ਜਿਹੜੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੇਰੀ ਮਿਲਖ ਵਿਚ ਬੰਨ੍ਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਜਿਹੜੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਲਓਗੇ ਜੋ ਯਹੋਵਾਹ ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ” (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 19:14); ਅਤੇ “ਸਰਾਪੀ ਹੋਵੇ ਉਹ ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਵੇ” (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 27:17)।

“ਇੱਜ਼ਤਾਂ ਨੂੰ ਖੋਹ [ਲੈਣਾ] ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰਦੇ [ਚਾਰਨਾ]” ਉਸ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਲਈ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਦੁੱਧ, ਮਾਸ, ਉੱਨ, ਅਤੇ ਚਮੜੇ ਦੇ ਲਈ ਭੇਡਾਂ ਅਤੇ ਬੱਕਰੀਆਂ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਪਾਪ ਪਿਛਲੇ ਪਾਪ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੈਨ ਈ. ਹਾਰਟਲੀ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ, “ਸ਼ਾਇਦ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕ ਇੰਨੇ ਕਠੋਰ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਸੀਮਾ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾ ਕੇ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਚੋਰੀ ਕੀਤੇ ਇੱਜ਼ਤ ਨੂੰ ਚਾਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਰੱਖਦੇ ਸਨ।”⁴

ਆਇਤ 3. ਉਹ ਯਤੀਮਾਂ ਦਾ ਗਧਾ ਹੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵਿਧਵਾ ਦਾ ਬਲਦ ਗਹਿਣੇ ਰੱਖ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਲੀਅਮ ਡੀ. ਰੀਬਰਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕਿਰਿਆ [‘ਹੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦੇ’] ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਜ਼ਤ ਜਾਂ ਵੱਗ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਹੱਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਸਗੋਂ ਚੋਰੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।”⁵ “ਯਤੀਮਾਂ ਦਾ ਗਧਾ” ਚੋਰੀ ਕਰਨਾ ਅਤੇ “ਵਿਧਵਾ ਦਾ ਬਲਦ ਗਹਿਣੇ ਰੱਖ ਲੈਂਦੇ [ਲੈਣਾ]” ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰੇ ਕੰਮ ਦੇ ਲਈ ਆਵਾਜਾਈ ਦੇ ਸਾਧਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਹੇਮਰ ਹੇਲੀ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ, “ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ ਬੇਸਹਾਰਾ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਾ ਹੋਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਹੈ।”⁶ ਕਿਸੇ ਦੀ ਰੋਜ਼ੀ ਰੋਟੀ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਸਤੂ ਨੂੰ “ਗਹਿਣੇ” ਰੱਖਣਾ ਅਨੁਚਿਤ ਸੀ (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 24:6)।

ਆਇਤਾਂ 4-8. ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ, ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਦੁਸ਼ਟ ਜ਼ਾਲਮਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਹਟਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਤਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੰਗਾਲਾਂ ਅਤੇ ਮਸਕੀਨ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਲਗਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੀ ਸਕਣਾ ਲਗਭਗ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬਿਨਾ ਹਾਨੀ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਸਫਰ ਕਰਨਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਨਿਆਈਆਂ ਦੀ ਪੇਥੀ 5:6)। ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਲੁਕ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਜਦ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਤਾਉਣ ਵਾਲੇ ਐਸ਼ ਦਾ ਜੀਵਨ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ (ਵੇਖੋ ਕਹਾਉਤਾਂ 28:28)।

ਉਜਾੜ ਦੇ ਜੰਗਲੀ ਗਧਿਆਂ ਵਾਂਝੇ (39:5-8), ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਾਜਾ ਭਾਲਣ (ἔρῃ, ਟੋਰੇਪ) ਲਈ ਘੁੰਮਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਅਕਸਰ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ “ਸ਼ਿਕਾਰ” ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ (4:11; 29:17; 38:39)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ [ਆਪਣੇ] ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਵਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਰੋਟੀ

ਦੀ ਭਾਲ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਖੇਤ ਵਿਚ ਚਾਰਾ ਵੱਢਾਕੇ ਅਤੇ ਦੁਸਟ ਦੇ ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ਼ ਦੀ ਰਹਿੰਦ ਖੁੰਧ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਕੇ ਬਚ ਗਏ ਸਨ (ਵੇਖੋ ਲੇਵੀਆਂ 19:9, 10; ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 24:21; ਰੂਬ 2)।

ਰਾਤ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਗਰੀਬ ਅਤੇ ਮਸਕੀਨ ਦੇ ਕੋਲ ਪਾਲੇ ਵਿਚ ਉੱਤੇ ਲੈਣ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਗਹਿਣੇ ਲਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਰੂਬ 22:26, 27; ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 24:12, 13, 17; ਅੱਯੂਬ 22:6)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਪਹਾੜਾਂ ਦੀ ਵਰਖਾ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਉਚਿਤ ਓਟ ਦੀ ਵੀ ਘਾਟ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਚਟਾਨਾਂ (ਚਟਾਨਾਂ) ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।

ਆਇਤਾਂ 9-12. ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਮਸਕੀਨ ਉੱਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜ਼ੁਲਮ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਨੂੰ ਜ਼ਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਜੋ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਵਾਪਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੁਸਟਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਯਤੀਮ ਨੂੰ ਛਾਤੀ ਤੋਂ ਧੂਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਸ਼ਬਦ “ਯਤੀਮ” (yātim, ਯਥੇਮ) ਦਾ ਅਰਥ ਸੀ “ਪਿਤਾ ਰਹਿਤ” (KJV; NIV; NJPSV)। ਇਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮਾਂ - ਇਕ ਵਿਧਵਾ - ਅਜੇ ਵੀ ਜੀਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਦੁਸਟ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਿਤਾ ਰਹਿਤ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਧੂਹ ਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ TEV)।

ਖੇਤਾਂ ਅਤੇ ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ਼ਾਂ ਵਿਚ ਭਰੀਆਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ, ਗਰੀਬਾਂ ਨੇ ਤੇਲ ਅਤੇ ਅੰਗੂਰ ਪੀੜਦੇ (ਪੀੜਣ) ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਮੇਹਨਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਿਲ ਜਾਨ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਮੇਹਨਤ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਭੋਜਨ, ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ, ਜਾਂ ਬਸਤਰ (ਬਸਤਰਾਂ) ਦਾ ਇਨਾਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਹਾਰਟਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ਣ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਮਜ਼ਦੂਰ ਦੀ ਤਾਕਤ ਦਾ ਗਲਾ ਘੁੱਟਣਾ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਨਾ ਲੈਣ ਦੇਣਾ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਕਠੋਰਤਾ ਦਾ ਸਿਖਰ ਹੈ (ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ ਯਾਕੂਬ 5:1-6)।”¹⁷

ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਦਾ ਗੀਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਕੀ ਅੱਯੂਬ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਸਮਾਜਿਕ ਅਨਿਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਾਂ ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਬੇਸ਼ਰਾਰਾ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਵੇਖੀ ਸੀ?

“ਅਨੁਰਾ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਂਦਾ ਹੈ” (24:13-17)

¹³ਏਹ ਓਹ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਚਾਨਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਕੀ ਹਨ, ਓਹ ਉਸ ਦੇ ਰਾਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਨਾ ਉਸ ਦੇ ਮਾਰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ¹⁴ਖੂਨੀ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਉੱਠਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਮਸਕੀਨ ਤੇ ਕੰਗਾਲ ਨੂੰ ਵੱਢ ਸੁੱਟਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਰਾਤੀਂ ਉਹ ਚੋਰ ਜਿਹਾ ਹੈ। ¹⁵ਵਿਭਚਾਰੀ ਦੀ ਅੱਖ ਸੰਝ ਨੂੰ ਉਡੀਕਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਅੱਖ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖੇਗੀ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੂੰਹ ਤੇ ਪੜਦਾ ਪਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ¹⁶ਅਨੁਰੇ ਨੂੰ ਓਹ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਨ੍ਹਾਂ ਮਾਰਦੇ ਹਨ, ਦਿਨੇ ਓਹ ਆਪ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਛੱਡਦੇ ਹਨ, ਓਹ ਚਾਨਣ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ¹⁷ਕਿਉਂ ਜੋ ਸਵੇਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਮੌਤ ਦੇ ਸਾਢੇ ਜਿਹੀ ਹੈ, ਓਹ ਤਾਂ ਮੌਤ ਦੇ ਸਾਢੇ ਦੇ ਭੈਲਾਂ ਤੇ ਜਾਣੂ ਹਨ।

ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਤੇ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇਕ ਵੱਖਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ: ਕਾਤਲ, ਵਿਭਚਾਰੀ, ਅਤੇ ਚੋਰ। ਇਹ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ ਜੋ ਹਨੇਰੇ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਮਾੜੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਆਇਤ 13. ਏਹ ਉਹ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਚਾਨਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਕੀ ਹਨ ਇਹ ਉਹ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਚਾਨਣ ਨੂੰ ਨਫਰਤ ਕਰਦੇ, ਨਕਾਰਦੇ, ਜਾਂ ਚਾਨਣ ਤੋਂ ਬਚਦੇ ਹਨ। “ਚਾਨਣ” ਨੂੰ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਜਾਂ ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ “ਇਸ ਲਈ ਅਨੁਰੇ ਦੇ ਕੰਮ ਛੱਡ ਦੇਈਏ ਅਤੇ ਚਾਨਣ ਦੀ ਸੰਜੋ ਪਹਿਨ ਲਈਏ (ਰੋਮੀਆਂ 13:12)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਅਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਨ ਦਾ ਇਹ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਚਾਨਣ ਜਗਤ ਵਿਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਏਸ ਲਈ ਭਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਭੈੜੇ ਸਨ ਅਨੁਰੇ ਨੂੰ ਚਾਨਣ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਕ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ” (ਯੂਹੰਨਾ 3:19)।

ਆਇਤਾਂ 14-16. ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਵਿਦਰੋਹੀਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ: ਖੂਨੀ, ਚੋਰ, ਅਤੇ ਵਿਭਚਾਰੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਉਹੀ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੂਚ 20:13-15 ਦਸਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਚ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਯਿਰਮਿਯਾਹ 7:9; ਹੋਸ਼ੇਆ 4:2)।

ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਸਾਰੇ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕ ਅਨੁਰੇ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਖੂਨੀ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਵੇਲੇ ਜਦੋਂ “ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਿਆਣ ਨਾ ਸੱਕੇ” (ਰੂਥ 3:14)। ਵਿਭਚਾਰੀ ਸੰਝ ਦੇ ਵੇਲੇ ਭੋਸ ਬਦਲ ਕੇ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਕਹਾਉਤਾਂ 7:9)। ਚੋਰ ਅਨੁਰੇ ਨੂੰ ਸੰਨ੍ਹਾਂ ਮਾਰਦੇ ਹਨ (ਮੱਤੀ 24:43; 1 ਥੋਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 5:2)। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੁਕਰਮੀ ਰਾਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ਆਪਣੀ ਬੁਰਾਈ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਦਿਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਛੱਡਦੇ ਹਨ।

ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਨ੍ਹਾਂ ਮਾਰਦੇ (ਮਾਰਨਾ) ਚੋਰਾਂ ਦਾ ਇਕ ਆਮ ਕੰਮ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਦੀ ਕੰਧ ਵਿਚੋਂ ਰਸਤਾ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਸਨ ਜਿੱਥੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ (ਰੂਚ 22:2; ਯਿਰਮਿਯਾਹ 2:34; ਮੱਤੀ 6:19; ਵੇਖੋ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 8:8; 12:5, 7, 12)। ਕੰਧਾਂ ਅਕਸਰ ਗਾਰੇ ਦੀਆਂ ਬਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ।

ਆਇਤ 17. ਧਰਮੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਉਲਟ, ਦੁਸ਼ਟ ਮਨੁੱਖ ਰਾਤ ਵੇਲੇ ਵਧੇਰੇ ਸੌਖਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਉਹ ਮੈਤ ਦੇ ਸਾਯੇ ਦੇ ਭੈਜਲਾਂ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਹੈ। ਪਰ, ਉਹ ਦਿਨ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਪਰਗਟ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ (ਵੇਖੋ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:11)। ਦੁਸ਼ਟ ਦੇ ਮੁੱਲ ਉਲਟੇ ਹਨ (ਵੇਖੋ ਯਸਾਯਾਹ 5:20; ਮੱਤੀ 6:22, 23)।

“ਦੁਸ਼ਟ ਰੁੱਖ ਵਾਂਗੂ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ” (24:18-25)

ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਪਛਾਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਟਿੱਪਣੀਕਾਰਾਂ ਨੇ 24:18-25 ਨੂੰ ਵੱਖੇ ਵੱਖਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਮਾਰਵਿਨ ਐੱਚ. ਪੇਪ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਸੇਫ਼ਰਾ ਨੂੰ ਠਹਿਰਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ TEV ਅਤੇ NJB ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਹੈ। ਹੋਰਨਾਂ ਨੇ ਬਿਲਦਦ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ (NAB)। ਪਰ, ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਆਈ. ਐਂਡਰਸਨ ਨੇ ਕਿਹਾ,

ਸਾਨੂੰ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀਬਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਬੋਲਦਾ ... ਜਦ ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਜਟਿਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਕਦੀ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਦੁਸ਼ਟ ਕਦੀ

ਵੀ ਅਲੀਫ਼ਜ਼ (5:2-7; 15:17-35), ਬਿਲਦਦ (8:8-19; 18:5-21) ਅਤੇ ਸੋਫ਼ਰ (20:4-29) ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਮਾੜੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪੁੱਜਦੇ ਹਨ।⁹

ਹਾਰਟਲੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਾਠ ਦੀ ਇਕ ਪ੍ਰਸੰਸਾਯੋਗ ਵਿਆਖਿਆ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ: “ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਯੂਬ ਇਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਨਿਆਂ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਸਬੂਤ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ [ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ] ਉਸ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿਚ ਨਿਆਂ ਕਰੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿਚ ਸਰਾਪਾਂ ਦੀ ਇਕ ਲੜੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ।”¹⁰ NJPSV ਅਨੁਵਾਦ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਸ ਪੈਰ੍ਹੇ ਦੀਆਂ ਕਈ ਲਾਈਨਾਂ ਕਾਸ਼ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਕ ਤੇਜ਼ ਇੱਛਾ ਜਾਂ ਕਾਮਨਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਜਟਿਲ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅੱਯੂਬ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਆਪਣੇ ਦੇਸਤਾਂ ਵਰਗਾ ਹੀ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਪੈਰ੍ਹੇ ਵਿਚ ਇਸ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ, ਉਹ “ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਰਜ ਚੋਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।” ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕਾਂ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੱਕਾ ਬੱਕਾ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਉਸ ਦੇ ਦੇਸਤ ਉਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਹੱਕੇ ਬੱਕੇ ਸਨ।

¹⁸ਓਹ ਪਾਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਛੇਤੀ ਰੁੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਰਸਾ ਸਰਾਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਓਹ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ਼ਾਂ ਦੇ ਰਾਹ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ¹⁹ਖੁਸ਼ਕੀ ਤੇ ਗਰਮੀ ਬਰਫ਼ਾਨੀ ਪਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਕਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਓਵੇਂ ਪਤਾਲ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ। ²⁰ਕੁੱਖ ਉਹ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇਗੀ, ਕੀੜਾ ਉਹ ਨੂੰ ਸੁਆਦ ਨਾਲ ਖਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਉਹ ਫੇਰ ਯਾਦ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਸੇ ਬਦੀ ਹੁੱਖ ਵਾਂਝ ਤੇੜੀ ਜਾਵੇਗੀ। ²¹ਉਹ ਬਾਂਝ ਨੂੰ ਜਿਹੜੀ ਜਣਦੀ ਨਹੀਂ ਖਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਧਵਾ ਨਾਲ ਨੇਕੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ²²ਤਾਂ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਤਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਜਿਹ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵਿਸਵਾਸ ਵੀ ਨਹੀਂ। ²³ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਅਮਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਂਭਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹਾਂ ਉੱਤੇ ਹਨ। ²⁴ਓਹ ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਲਈ ਉੱਚੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਓਹ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਓਹ ਨਿਵਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਓਹ ਦੂਜਿਆਂ ਵਾਂਝ ਸਮੇਟੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅੰਨ ਦੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਵਾਂਝ ਵੱਢੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ²⁵ਜੇ ਇਹ ਇਉਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੌਣ ਮੈਨੂੰ ਝੂਠਾ ਸਾਬਤ ਕਰੇਗਾ? ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਅਕਾਰਬ ਠਹਿਰਾਵੇਗਾ?

ਆਇਤ 18. ਇਸ ਆਇਤ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਓਹ ਪਾਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਛੇਤੀ ਰੁੜ੍ਹ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਯੂਬ ਪਿਛਲੇ ਪੈਰ੍ਹੇ ਤੋਂ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਾਇਨ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: “ਉਹ ਪਾਣੀ ਦੇ ਸਤਹ ਤੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ” (ਵੇਖੋ 9:26; ਹੋਸ਼ੇਆ 10:7)। ਇੰਜ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। NLT ਅਨੁਵਾਦ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਪਰ ਉਹ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਨਦੀ ਵਿਚ ਝੱਗ ਰੁੜ੍ਹ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।”

ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਰਸਾ ਸਰਾਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਓਹ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ਼ਾਂ ਦੇ ਰਾਹ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਸ਼ਬਦ “ਵਿਰਸਾ” (נַחֲלָה, ਚਲਕਹ) ਇਕ ਖੇਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ “ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ਼ਾਂ” ਦੇ ਸਮਾਂਤਰ ਹੈ। ਖੇਤਾਂ ਅਤੇ ਅੰਗੂਰੀ ਬਾਗ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਗਲੀ ਪੀੜ੍ਹੀ

ਨੂੰ ਵਿਰਾਸਤ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ, ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਰਸਾ “ਸਰਾਪਿਆ ਹੋਇਆ” ਅਤੇ ਛੱਡਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ (ਵੇਖੋ 20:28, 29)।

ਆਇਤ 19. ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁਸ਼ਕੀ ਤੇ ਗਰਮੀ ਬਰਫ਼ਾਨੀ ਪਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਕਾ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ (6:15-17), ਉਥੋਂ ਪਤਾਲ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ [ਭਸਮ] ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੌਤ ਪਾਪੀਆਂ (ਧਰਮੀਆਂ ਦਾ ਵੀ) ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਭਾਗ ਹੈ।

ਆਇਤ 20. ਸ਼ਬਦ *מִדְּבָר* (ਰੇਦੇਮ), ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕੁੱਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ “ਗਰਭ” ਹੈ (NIV; NRSV; NRSV)। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸ਼ਾਇਦ ਵਿਡੰਬਰ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ; ਉਹ ਇਸਤਰੀ ਜਿਸ ਦੀ ਕੁੱਖ ਨੇ ਦੁਸ਼ਟ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਬੜੇ ਹੀ ਪਿਆਰ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਹ ਹੁਣ ਉਸ ਦੀ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਐਲਡਨ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, “ਕੁੱਖ ਅਤੇ ‘ਕੀੜਾ’ ਇਕ ਚਰਮ ਰੋਗ ਹੈ ... ਜੀਵਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਕੁੱਖ ਸਾਡਾ ਘਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਕੀੜਾ ਅੰਤ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਸਾਥੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।”¹¹ ਕਬਰ ਵਿਚ, ਕੀੜਾ ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਖਤਮ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ (17:14 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)।

ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੁਨਿਆਵਾਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਅੰਤ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਕੁੱਖ ਦੇ ਉਲਟ ਜਿਸ ਨੂੰ “ਕੱਟਿਆ ਜਾਵੇ” (14:7), ਉਹ ਕੁੱਖ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੋੜ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾਂ “ਪੁੱਟਿਆ” ਜਾਂਦਾ ਹੈ (19:10) ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਆਸ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਆਇਤ 21. ਦੁਸ਼ਟ ਆਦਮੀ ਬੇਸਹਾਰਾ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਬਾਡ਼ ਅਤੇ ਵਿਧਵਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ (24:3 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵੇਖੋ)।

ਆਇਤਾਂ 22, 23. ਤਾਂ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਤਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਜਿਹ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਅਮਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਂਭਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹਾਂ ਉੱਤੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਆਇਤਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹਨ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਚਾਰ ਇਹੋ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਜੀਵਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। NASB ਅਨੁਵਾਦ ਵਿਚ ਅਜਿਹੇ ਕਈ ਪੜਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੋਰ ਸੰਸਕਰਣ ਸ਼ਬਦ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ” ਨੂੰ ਆਇਤ 22 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਜੋੜਦੇ ਹਨ (ASV; RSV; NEB; NIV; NKJV; NRSV; NJPSV; NCV; CEV; NLT)।

ਆਇਤ 24. ਦੁਸ਼ਟ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਲੋਕ ਅੰਨ ਦੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ ਜੋ ਵੱਢੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਰਿਆ “ਵੱਢੇ ਜਾਂਦੇ,” *לָקַח* (ਮਲਾਲ), ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਮੁਰਝਾਇਆ ਹੋਇਆ” ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ (14:2; ਜ਼ਬੂਰਾਂ ਦੀ ਪੇਥੀ 37:2; 90:6)।

ਆਇਤ 25. ਜੇ ਇਹ ਇਉਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੌਣ ਮੈਨੂੰ ਝੂਠਾ ਸਾਬਤ ਕਰੇਗਾ? ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਅਕਾਰਥ ਠਹਿਰਾਵੇਗਾ? ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਕੇ ਭੜਕਾ ਦਿੱਤਾ। ਹੇਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਰਿਵਾਇਤਾਂ ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਉਲਟ, ਅੱਯੂਬ ਜੀਵਨ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਚੁਣੌਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਭਾਸ਼ਣ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਾਬਤ ਕਰਨ।”¹²

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਜਿਹੜੇ ਬੁਰਿਆਈ ਉੱਤੇ ਝੁੱਕਦੇ ਹਨ (ਅਧਿਆਇ 24)

ਅਧਿਆਇ 24 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਆਇਤ ਵਿਚ, ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦੁਸ਼ਟ ਆਪਣੀਆਂ ਦੁਸ਼ਟ ਚਾਲਾਂ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਬਚ ਨਿੱਕਲਦੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ: “ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਤੋਂ ਵੇਲੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਂਦੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਜਾਣੂ ਉਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੇ?” ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ “ਵੇਲੇ” ਅਤੇ “ਦਿਨ” ਦੁਸ਼ਟ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਿਆਵਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਈ ਵਾਰ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ ਸਫਲ ਕਿਉਂ ਹੋਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਬਿਨਾ ਸਜ਼ਾ ਕਿਉਂ ਜਾਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਦ ਕਿ ਧਰਮੀ ਜੱਦੋ-ਜਹਿਦ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਝੱਲਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ,

ਪਰਤਾਏ ਅਤੇ ਅਜਮਾਏ ਜਾ ਕੇ ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ
ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ,
ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਲੋਕ ਜੀ ਰਹੇ ਹਾਂ,
ਕਦੇ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਫਿਰ ਵੀ ਸਤਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।¹³

ਪਰ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਅੱਯੂਬ ਉੱਤੇ ਫਾਇਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਨਿਆਂ ਵਿਚ ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣਗੇ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:10)। ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਬਾਕੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿਚ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਕਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ।

ਉਹ ਅਕਸਰ ਕਮਜ਼ੋਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ (24:2-12)। ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕ ਅਕਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਬੇਈਮਾਨ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹਨ। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ: “ਲੋਕ ਹੱਦਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਇੱਜ਼ਤਾਂ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਯਤੀਮਾਂ ਦਾ ਗਧਾ ਹੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵਿਧਵਾ ਦਾ ਬਲਦ ਗਹਿਣੇ ਰੱਖ ਲੈਂਦੇ ਹਨ” (24:2, 3)। ਕੁਕਰਮੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਸਰਕਾ ਦਿੰਦੇ ਸਨ (ਵੇਖੋ ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 19:14; 27:17)। ਸਿਰਫ ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਦੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਨੂੰ ਚੋਰੀ ਕਰਕੇ ਖਾ ਲਿਆ। ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਯਤੀਮਾਂ ਅਤੇ ਵਿਧਵਾ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਪਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਇਆ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਮਾੜੀਆਂ ਰੂਹਾਂ ਬੇਸਹਾਰਾ ਹੋ ਗਈਆਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਲੋੜੀਂਦਾ ਭੋਜਨ, ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਰਹਿਣ ਨੂੰ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਆਪਣੇ ਬਚਾਅ ਲਈ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਖੁੰਧ ਚੁਗਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ (24:4-8)। ਕੁਕਰਮੀਆਂ ਦਾ ਆਖ਼ਰੀ ਅਪਰਾਧ ਯਤੀਮਾਂ (ਅਨਾਥਾਂ) ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਛਾਤੀਆਂ ਤੋਂ ਖੋਹਣਾ ਸੀ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਇਹ ਬੱਚੇ ਬੇਸਹਾਰਾ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਗਏ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ ਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਰੀਦ ਲਿਆ।

ਕੁਕਰਮੀ ਅਜੇ ਵੀ ਕਾਇਮ ਹਨ ਅਤੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਅਨਾਥ ਅਤੇ ਭਗੌੜੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਅਤੇ ਨਸ਼ੇ ਦੇ ਜਾਲ ਵਿਚ ਫਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਕਦੇ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਬਜ਼ੁਰਗ, ਖ਼ਾਸਕਰ ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਅਕਸਰ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ਾਂ

ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਉਹ ਅਨੁਰੇ ਦੇ ਪਰਦੇ ਹੇਠ ਲੁਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ (24:13-17)। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਕਰਮੀਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਿਹੜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਅਨੁਰੇ ਵਿਚ ਕਰਦੇ ਹਨ: ਕਾਤਲ, ਜ਼ਨਾਹਕਾਰ ਅਤੇ ਚੋਰ। ਕਤਲ, ਜ਼ਨਾਹ ਅਤੇ ਚੋਰੀ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਦਸ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਚ (ਕੂਚ 20:13-15), ਨਾਲ ਹੀ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜੇ ਲੋਕ ਅਜਿਹੇ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਕਸਰ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਲਈ ਅਕਸਰ ਦੇਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੈਲੂਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ “ਜਿਹੜੇ ਮਤਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੀ ਮਤਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ” (1 ਬੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 5:7)। ਪਾਰਟੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਰਾਬ ਅਤੇ ਨਸ਼ੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿ ਨਾਬਾਲਗ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧ ਅਕਸਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਮਰੀਕੀ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਕਰਫਿਊ ਲਗਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ।

ਪੈਲੂਸ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸ਼ਬਦ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:7-14 ਵਿਚ ਲਿਖੇ:

ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੇਕੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕਿਉਂ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਕੋਪ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਉੱਤੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸੇ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਂਝੀ ਨਾ ਹੋਵੋ; ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਅੱਗੇ ਅਨੁਰਾ ਸਾਓ ਪਰ ਹੁਣ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਕੇ ਚਾਨਣ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਚਾਨਣ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਵਾਂਗ ਚੱਲੋ। ਚਾਨਣ ਦਾ ਫਲ ਹਰ ਭਾਂਤ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਅਤੇ ਧਰਮ ਅਤੇ ਸਚਿਆਈ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਤਾ ਕੇ ਵੇਖੋ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੂੰ ਕੀ ਭਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਨੁਰੇ ਦੇ ਅਫ਼ਲ ਕਾਰਜਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਨਾ ਹੋਵੋ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੰਗਿਆਂ ਕਰੋ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਹੜੇ ਕੰਮ ਗੁਪਤ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀਆਂ ਵੀ ਸ਼ਰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੰਗਿਆਂ ਕਰ ਸੁੱਟੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚਾਨਣ ਤੋਂ ਪਰਗਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂ ਜੋ ਹਰੇਕ ਗੱਲ ਜੋ ਪਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸੇ ਚਾਨਣ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - “ਹੇ ਸੇਣ ਵਾਲਿਆ, ਜਾਗ, ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠ! ਤਾਂ ਮਸੀਹ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਚਮਕੇਗਾ।”

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹੈ (24:18-25)। ਜਦੋਂ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ (24:1), ਉਹ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਥੇ ਹੋਣਗੇ। ਪਰ, NJPSV ਬਾਈਬਲ ਇਸ ਪੈਰ੍ਹੇ ਨੂੰ ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਇੱਛਾ ਜਾਂ ਮਰਜ਼ੀ ਵਜੋਂ ਸਮਝਦੀ ਹੈ; ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਤਰਾਂ ਉਸ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿਚ “ਹੇ ਸਕੇ” ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਠਹਿਰਾਵੇਗਾ।

ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਅਸਥਾਈ ਦੱਸਿਆ। ਉਹ ਉਸ ਝੱਗ ਵਰਗੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ “ਇਕ ਨਦੀ ਰੇਤ੍ਹ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ” (24:18; NLT); ਉਹ ਛੇਤੀ ਅਲੇਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸੋਕੇ ਅਤੇ ਤਪਸ਼ ਨੇ ਬਰਫ ਨੂੰ ਪਿਘਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਸੁਕਾ ਦਿੱਤਾ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਸ਼ਟ ਪਤਾਲ ਦੁਆਰਾ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ (24:19)। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭੁਲਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਦੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ “ਬਦੀ ਰੁੱਖ ਵਾਂਗ ਤੋੜੀ ਜਾਵੇਗੀ” (24:20)।

ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਖਰਕਾਰ ਦੁਸ਼ਟ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਉਹ ਇਕ ਲੰਬਾ, ਤੰਦਰੁਸਤ ਅਤੇ ਅਨੰਦਮਈ ਜੀਵਨ ਜੀ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਸ਼ੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਇਸ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ:

ਪਰ ਡਰਾਕਲਾਂ, ਬੇਪਰਤੀਤਿਆਂ, ਘਿਣਾਉਣਿਆਂ, ਖੁਨੀਆਂ, ਹਰਾਮਕਾਰਾਂ, ਜਾਦੂਗਰਾਂ, ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਕਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਭੂਠਿਆਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਉਸ ਝੀਲ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਹੜੀ ਅੱਗ ਅਤੇ ਗੰਧਕ ਨਾਲ ਬਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੂਈ ਮੌਤ ਹੈ (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਬੀ 21:8; ਵੇਖੋ 21:27; 22:15)।

ਡੀ. ਸਟੀਵਾਰਟ

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਐੱਚ. ਐੱਚ. ਰਾਉਲੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 24:18-24 ਸੇਫਰ ਦੇ ਤੀਜੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਗਲਤ ਥਾਂ ਤੇ ਰੱਖਦੀਆਂ ਹਨ। ਐੱਚ. ਐੱਚ. ਰਾਉਲੀ, *ਅੱਯੂਬ*, ਦੀ ਸੈਂਚੁਰੀ ਬਾਈਬਲ, ਨਿਊ ਸੀਰੀਜ਼ (ਗ੍ਰੀਨ-ਵੁੱਡ, ਸਾਊਥ ਕੈਰੋਲਾਈਨਾ: ਦ ਐਟਿਕ ਪ੍ਰੈੱਸ, ਇੰਕ, 1970), 204, 210, ਹੋਰ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰਾ ਵੇਖੋ। ²ਵਧੇਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਲਈ, ਸਫ਼ੇ 205-07 ਤੇ *ਵਾਧੂ ਅਧਿਆਇ: ਦ ਪਰਾਬਲਮ ਆਫ ਦਿ "ਅਨਫਿਨਿਸ਼ਡ" ਬਰਡ ਸਾਈਕਲ ਆਫ ਸਪੀਚਸ* ਵੇਖੋ। ³ਰੋਬਰਟ ਐਲ. ਐਲਡਨ, *ਅੱਯੂਬ*, ਦ ਨਿਊ ਅਮੈਰੀਕਨ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਐੱਨ.ਪੀ.: ਬਰੋਡਮੈਨ ਅਤੇ ਹੋਲਮੈਨ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 1993), 245. ⁴ਜੇਨ ਈ. ਹਾਰਟਲੀ, *ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਅੱਯੂਬ*, ਦ ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ (ਗਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1988), 346. ⁵ਵਿਲੀਅਮ ਡੀ. ਰੀਬਰਨ *ਏ ਹੈਂਡਬੁਕ ਆਨ ਦ ਬੁਕ ਆਫ ਅੱਯੂਬ* (ਨਿਊ ਯਾਰਕ: ਯੂਨਾਈਟਡ ਬਾਈਬਲ ਸੋਸਾਇਟੀਜ਼, 1992), 445. ⁶ਹੋਮਰ ਹੇਲੀ, *ਏ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਅੱਯੂਬ* (ਐੱਨ.ਪੀ.: ਗੀਲੀਜੀਅਸ ਸਪਲਾਈ, ਇੰਕ., 1994), 214. ⁷ਹਾਰਟਲੀ, 348. ⁸ਮਾਰਵਿਨ ਐੱਚ. ਪੇਪ, *ਅੱਯੂਬ*, ਦਿ ਐਂਕਰ ਬਾਈਬਲ, ਜਿਲਦ 15 (ਗਾਰਡਨ ਸਿਟੀ, ਨਿਊ ਯਾਰਕ: ਡਬਲਡੇਅ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ, ਇੰਕ., 1965), 173-74. ⁹ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਆਈ. ਐਂਡਰਸਨ, *ਅੱਯੂਬ, ਐਨ ਇੰਟਰੋਡਕਸ਼ਨ ਐਂਡ ਕਮੈਂਟਰੀ*, ਟਿੰਡੇਲ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ ਕਮੈਂਟਰੀਜ਼ (ਡਾਊਨਰਸ ਗਰੇਵ, ਇਲੀਨੋਇਸ: ਇੰਟਰ-ਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1974), 213. ¹⁰ਹਾਰਟਲੀ, 352; ਐਂਡਰਸਨ, 214.

¹¹ਐਲਡਨ, 251. ¹²ਹੇਲੀ, 220. ¹³ਡਬਲਿਯੂ. ਬੀ. ਸਟੀਵਨਜ਼, "ਫਾਦਰ ਅਲੱਗ," *ਸੱਗਸ ਆਫ ਫੇਥ ਐਂਡ ਪਰੋਸ*, ਰਚਨਾ ਅਤੇ ਸੰਪਾਦਨ, ਆਲਟਨ ਐੱਚ. ਹੋਵਾਰਡ (ਵੈਸਟ ਮੇਨਰੋ, ਲੂਸਿਆਨਾ: ਹੋਵਾਰਡ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1994)।